

HANA ZAGOROVÁ JÁ NEMÁM STRACH

Stálice naší populární hudby Hana Zagorová vydala na konci září nové album, které nazvala podle písničky zpěváka a skladatele Marka Ztraceného Já nemám strach. Album se týden po zahájení prodeje ocitlo na 1. místě hitparády nejprodávanějších CD, kterou sestavuje IFPI – ČR.

D. Havlová, H. Zagorová, I. Milerová, L. Kříž

Foto © Martin Kubica

H. Toman, J. Březík, H. Zagorová, Xindl X, K. Kubín

Foto © Martin Kubica

Na pražské náplavce v lodi Matylda se 2. října setkali přátelé a spolupracovníci Hany Zagorové, aby společně oslavili zrod jejího nového alba. CD a vinyl pokřtila Dagmar Havlová. Mezi hosty byli také autoři nových písniček: Ondřej Ládek (Xindl X) či Hynek Toman ze skupiny Support Lesbiens,

začínající zpěvák a skladatel Kuba Kubín a hitmaker Jiří Březík, který v minulosti Zagorové složil velký hit „Je naprosto nezbytné“. Křtu se také účastnila ředitelka vydavatelství Supraphon Iva Milerová a producent posledních tří alb Hany Zagorové Luboš Kříž.

„Písničky, které jsem vybrala na svoji novou desku, mi pomohly uvědomit si, jak je zbytečné se bát věcí, které nemůžete ovlivnit, jako je běh času, a o kolik více se bojím lži, lhostejnosti, zloby a života bez lásky, i když se s nimi bojovat dá,“ uvedla Hana Zagorová.

Album Hany Zagorové – Já nemám strach obsahuje celkem dvanáct písní, které aranžoval Daniel Hádl, jenž se postaral i o hudební produkci. Novinku vydal Supraphon na CD i na vinylu a samozřejmě, že je již také k dispozici v digitálních formátech.

SU 6539-2

Supraphonline

Foto © Anna Kovačič

MARTA JANDOVÁ BARVY

Je překvapivé, že zpěvačka Marta Jandová přichází se svým prvním sólovým albem až nyní. Na její debutové album si domácí fanoušci museli počkat opravdu dlouho. Zatímco s německou skupinou Die Happy vydala v evropském měřítku mnoho úspěšných nahrávek a spolupracovala s řadou dalších významných zahraničních a domácích interpretů, její sólové a autorské album přichází až letos.

„Jsem moc ráda, že jsem si splnila tento sen. Zjistila jsem, že to jde, když se chce, a že se zatím všem, kterým jsem album přehrála, moje písničky líbí. Kluci z Die Happy mají radost, že jsem to konečně dotáhla. Sice už mám za sebou pětadvacet let hudební kariéry, ale nikdy jsem nestála sama za sebe – vždy jen s kapelou. Teď je to moje vlastní dílo a celou zodpovědnost nesu já,“ prozrazuje k albu Marta Jandová.

Marta je většinou autorkou písní a až na jednu výjimku pak i výhradní textařkou celého repertoáru. Tou jedinou výjimkou

je bonusová písnička Školiš mě od Marka Ztraceného. Videoklip k ní byl zveřejněn v loňském roce a počet zhlédnutí na YouTube se vyšplhal již na úžasných 1,5 milionu zhlédnutí.

Barvy představují Martou Jandovou v poprockové poloze, která je ji srdcem nejbližší. Na albu najdeme výrazné hitové písničky jako Černá i bílá, Milovat, Křídla či úvodní Cesta kolem světa anebo naopak emotivní balady Barvy, Zůstaň tu se mnou a další. Specialitou je pak závěrečná rocková kompozice Strach, kde se Marta Jandová

hudebně vyznává svému oblíbenému zpěvákovi Chrisi Cornellovi.

Nahrávka vznikla ve studiu Propast s producentem alba Lukášem Pavlíkem a s doprovodnou kapelou Marty Jandové. Tu tvoří kytarista Ondřej Pátek, basista Dalibor Mucha a klávesista Jan Zlatuška, bicí pak nahrál sám producent Lukáš Pavlík, jenž tento post aktuálně zastává ve skupině Chinaski. Finálního mixu a masteringu se ujal Udo Rinklin, který spolupracoval i s Die Happy a s řadou dalších úspěšných interpretů.

Martu Jandovou můžeme tento podzim také vidat jako porotkyni populárního pořadu Česko Slovensko má talent. Vedle své sólové hudební dráhy je členkou úspěšné německé rockové kapely Die Happy, která byla založena v roce 1993. Kapela na podzim oslaví 25 let na scéně a vyjede na Die Happy 25th Anniversary Acoustic Tour 2018. Jubilejní koncert předvedou i v Praze, kde vystoupí 27. října v Paláci Akropolis.

OLYMPIC

PADESÁT LET PO ŽELVĚ SE ZRODIL TRILOBIT!

Nové album Olympiku představuje hned čtrnáct čerstvých skladeb Petra Jandy, stylově shrnujících vlastně celé rockové období existence kapely. Od prostých šedesátkových popěvků přes dojemné balady ve stylu sedmdesátých a osmdesátých let či pořádně našlápnuté kytarové hard rychlovky až po logická životní ohlédnutí, to vše pod heslem „Nová energie“. Tu pomohla načerpat také sestava tří zámořských hostů. Historicky vůbec prvním hudebním producentem Olympiku z lidí mimo kapelu je český rodák Mirek Váňa se silnými americkými kontakty na Berklee College Of Music. Spolu s Jandou tak přizvali ke spolupráci výtečné bostonské posily v podobě kytaristy Alexe Darsona a klávesáka Erena Basbuka, jejichž přátelské duely s klasickým obsazením Olympiku jsou vskutku vítaným oživením... a o tom všem jsme si i s kapelou Olympic vyprávěli.

Sbírali jste sami někdy trilobity?

Petr Janda: Myslím, že asi jen jednou jsme byli na Barrandově s klukama, a zkoušeli sbírat zkameněliny. Ale rozhodně to tehdy byla velká móda. Asi v tom nějak zafungovaly tehdy populární knížky o pravěku.

Milan Broum: Taký jsem párkrát byl. Pamatuji si, že ale byl problém a vzácnost najít opravdu zkamenělého trilobita – obvykle se nacházejí jen jejich otisky.

Album symbolicky slavíte i padesátileté výročí od vydání debutové desky Želva. Byla snaha ho vzpomenout i jinak než jen obalem s jasným odkazem?

Petr Janda: Mě to výročí naopak vůbec nenapadlo ještě ani ve chvíli, kdy jsem dostal ten nápad vyměnit na obalu želvu za trilobita. I když to samozřejmě podvědomě vím, jak je to dlouho. Vlastně jsem si to až pak přečetl v novinách, že to vychází po padesáti letech. A měl jsem radost, že to tak hezky vyšlo.

Když ale v Dobrém ránu zpíváte „Vykášlat se na pravidla, ukrást housle, zbrkle fidlat...“, tak to asi nejen mně připomene už zlidovělé „Dám si dvoje housle pod bradu / V bílé plachtě choďím pozadu...“ To je taky jen náhoda?

Petr Janda: V první chvíli, když jste říkal Dobré ráno, tak jsem myslel, že mluvíte o tom televizním pořadu. Jinak to samozřejmě náhoda je. To jsou ty asociace.

Jiří Valenta: Mě zas nejdřív napadlo: „Jaký housle? Vždyť je tam synták...“

Možná už typickým poznávacím znamením pro Olympic je střídání tvrdších rockových pasáží s romantickými baladami. Přesto je aktuální album snad ještě pestřejší než jindy.

Petr Janda: Na to, aby to bylo sklada-

telsky vyvážené, a nebylo tam moc rychlých nebo pomalých písniček, si celkem dávám pozor. Ale že bych se záměrně snažil, aby to bylo pestřejší než jindy, to určitě ne. Prostě se to takhle vylihllo.

Jak moc jste dal prostor ostatním?

Petr Janda: To ať se pochlubí sami (smích). Docela se snažili...

Martin Vajgl: Autorsky to samozřejmě jsou Petrovy věci, aranžmá jsou pak věc kolektivní. Ale pochopitelně také vycházejí z Petrovy představy. Mívá poměrně dané demomnimky, ke kterým se i občas vracíme, a porovnáváme.

Petr Janda: U Martina došlo ovšem ke konkrétnímu posunu v tom, že jsem mu tentokrát řekl, ať si tam hraje, co chce (smích)

Vždycky jsem ho trochu držel, protože je technicky vybavený... řekl bych až moc. Takže je to občas znát, když se „utrhne ze řetězu“. Ale hraje tam naprosto úžasné věci. Milan už je tradičně „hodnotový“ basista, u kterého vždycky říkám, že na tu basu hraje tak, jako jiný chodí a dýchá. Taky se vyznačuje tím, že chodí do studia naprosto připravený a v podstatě by byl schopen nahrát to tak za hodinu...

Hodně jiné ale tentokrát bylo to, že já s Jirkou v těch skladbách na desce skoro nehrajeme.

To proto, že jste přizval jako hosty muzikanty z Berklee?

Petr Janda: Ano. A abych se přiznal, tak když jsme nahráli základy, tak já jsem studio úplně opustil, protože jsme měli producenta, a nemusel jsem tam tak už být. Dohlížet na ten výsledek, to mě navíc nikdy moc ne bavilo, ale byla to nutnost.

No a Jirka byl nemocný se zubama, takže vůbec nemohl hrát. Takže v jednom studiu byl kytarista Alex Darson, a v druhém klávesista Eren Basbug – a najednou nám ani ne

po týdnů přišli oznámit, že jsou hotoví. A já jsem zjistil, že my už tam vlastně nemáme co dalšího hrát, protože je to už všechno natočené. Ale pár míst na sóla nám tam nechali. (smích)

Podle čeho jste si je vybíral? Předpokládám, že za svou dráhu jste o setkání s opravdu dobrými instrumentalisty neměl nouzi, takže čím vás zaujali zrovna oni?

Petr Janda: Setkal jsem se s nimi před rokem a půl v Bostonu, kde Míra Váňa na Berklee College sestavil takovou kapelu ze studentů. Tam jsme se skamarádili, a já vycítil jejich potenciál, a napadlo mě, že by nám mohli pomoci se trochu posunout. Těch skvělých hráčů tam bylo víc, zaujal mě i perkusista Marcus nebo jeden basista z Indonésie, ale jednak toho už jsem nepotřeboval a jednak to už by pak bylo celé poněkud složitější. Takže jsem vzal jen ty dva, a Míru Váňu jako producenta.

Jak na ty skladby reagovali?

Petr Janda: Úžasné. A dodnes mi píšou, jak jsou stále nadšení, a pořád ty skladby poslouchají... Oni sami sebe označují za „progresivní metalisty“, což je odvětví metalu, kde se hodně dbá na virtuozitu, a jejich ikonou jsou Dream Theater. To je vlastně taková jejich „školní kapela“, která z Berklee College vzešla. Nedávno jejich klávesista Jordan Rudess měl u nás koncert s Karlovarským symfonickým orchestrem, který dirigoval právě Eren Basbug. To jsou ty neuvěřitelné náhody.

Objeví se s vámi Eren Basbug a Alex Darson i na pódiu?

Petr Janda: Oni by rádi. Ale bylo by to příliš drahé. Stačí si uvědomit, co by stály jenom jejich letenky. Tahle deska byla i kvůli tomu bezkonkurenčně nejdražší deskou

Olympiku. Alex si například s sebou na nahrávání přivezl svůj Fractal (kytarový multieffekt – pozn. aut.), a jen jeho přeprava letadlem stála 1100 dolarů...

Milan Broum: Na jeden koncert by to zkrátka byl docela luxus (smích)

Na kolik skladeb z nového alba na koncertech dojde?

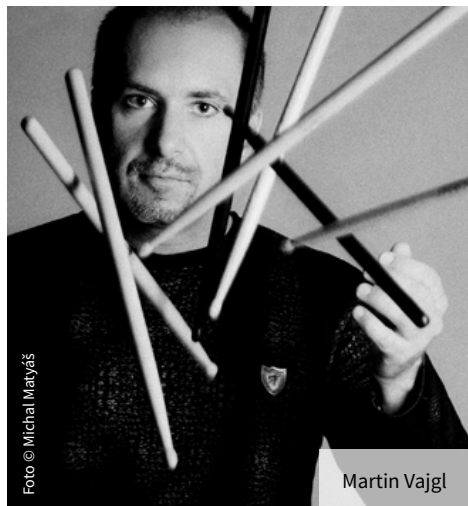
Petr Janda: Určitě jich budeme hrát alespoň pět. Ono se s naším programem moc zásadně hýbat nedá. Lidé by odcházeli nespokojení, kdyby neslyšeli své nejoblíbenější hity. Když jsme nahráli trilogii Souhvězdí, uvažovali jsme tehdy, že bychom složili celý koncert jen z písniček z těch tří desek – ale nakonec jsme si to nedovedli představit. Lidi nechtějí poslouchat jen novinky.

Jiří Valenta: Rolling Stones taky musí vždycky zahrát Satisfaction (smích)

Album má i už celkem osvědčenou sestavu textařů. Podle čeho si je vybíráte?

Petr Janda: Tradicí už je to, že má na každé desce jeden text Vlasta Henych. Je to můj kamarád, a jak je odkojený black metalem, vždycky tam vnese takové zajímavě temné proudy. A deska je tím pestřejší. Taky měl i jasné zadání, z kterého dost použil. Pavel Chrástina taky jako vždy přinesl slušný text, ale ten měl volnou ruku. Já sám když píšu texty, tak je to vždycky po kouskách, hrozně mi to trvá, a často si říkám, že to snad už ani nedodělám... Je to strašlivý trápení. Zatímco Ondřejovi Fenclovi večer zavolám, a on mi ráno pošle text. Anebo mi napíše: „Jel jsem vlakem, neměl jsem co dělat, tak jsem ti do telefonu napsal text...“

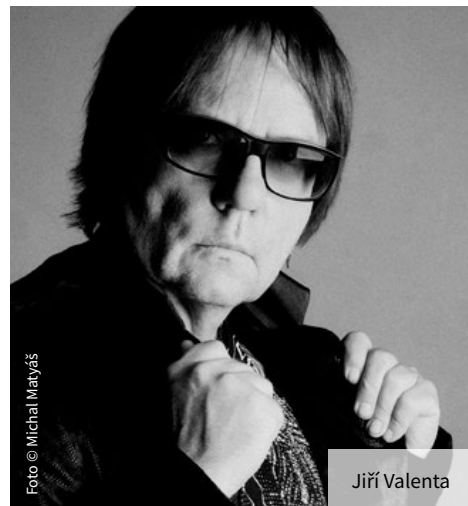
Martin Vajgl: Ondra Fencel je velká výhra. Dneska už textařů moc není, a rozhodně ne takhle plodných. A vždy to má tu rockovou šťavu.

Martin Vajgl

Milan Broum

Jiří Valenta

► **Petr Janda:** Je to takový náš Karel Jaromír Erben (smích) „Ztrácela v trávě šat...“ Úžasný věci.

V Ještě jednou chtěl bych být klukem zpíváte klasickou větu „Chtěli jsme dobýt svět“. To chce ve třiceti asi každý. Už vás to opustilo?

Petr Janda: Ten text se vztahuje k roku 1980. A to jsme měli zrovna vydané Prázdniny na Zemi, a hned potom i Ulici, a to bylo celé doslova „nakopnuté“. Oba programy jsme měli i v angličtině, hodně jsme s tím jezdili do Polska, do Ruska, do Rakouska... Měli jsme, jak se říká, našlápnuto. Ale to bylo asi naposledy, kdy jsem si to myslel, že by to mohlo vyjit... (smích) Dneska už ne. (smích)

Proč myslíte, že se to „dobývání“ u nás zatím nikomu nedaří? Chybí ta správná náhoda?

Petr Janda: Na náhody moc nevěřím. Prostě to asi neumíme. Možná je to i trochu věc politická, že „nás z Východního bloku“ moc mezi sebou nechťejí, anebo opravdu tu muziku děláme tak blbě, že se ve světě „nechytá“. Šance všech tady po Revoluci, byly obrovské. Byla tu třeba velmi silná

metalová scéna. A nic.

Milan Broum: Ale platí to i obráceně. Často sem přijedou velké instrumentální hvězdy – a hrají jen pro pár lidí. Nikoho to nezajímá. Před třiceti lety by všichni stáli dlouhé fronty. Takže spíš věřím v to, že to třeba vyjde někomu v popu. Nějaké hezké mladé zpěvače.

Martin Vajgl: Ono ne, že by tu nikdo do zahraničí nejezdil. Ale stačí se podívat, jak to pak vypadá – všichni hrají po maličkých klubech nebo rovnou squattech, obvykle jsou rádi, když dostanou cesták, a mnohdy ani nevědí, zda večer budou mít k dispozici alespoň nějaký aparát.

Na albu Trilobit máte poprvé producenta. Jak k tomu došlo?

Petr Janda: Míru už znám dlouho, a mám k němu naprostou důvěru. Tím, že působí na Berklee College, se zná s kdekým, od Quincy Jonese po já nevím koho, a má obrovský přehled. Byli jsme například spolu na koncertu Metalliky, a Lars Ulrich je jeho velký kamarád. Žije v Americe pětadvacet let, ale je původem z Tábora a kdysi u mě ve studiu natáčel s kapelou Brian. Byl jsem u nich na škole asi třikrát, on mě tam vždy provázel, spřátelili jsme se. Byla to jasná vol-

ba, a měl jsem i pocit, že na to trochu čeká, že mu to nabídnu. Hrozně si to považoval.

Jak moc jste mu dali volnou ruku do výsledku zasahovat?

Petr Janda: Úplně volnou. Nebo jak vy jste to cítili? (obrací se k ostatním)

Martin Vajgl: Má skvělou schopnost se vcítit do kapely, a dostat se do toho rozměru, který už předtím měla. Nemá potřebu z ní dělat něco jiného, nějak ty písničky předělávat. Netlačí to jinam.

Petr Janda: Zásadní pohled jiný neměl. Olympic znal, v posledních letech jsem mu vždy přivezl novou desku, takže přehled měl, a věděl i jaké jsou naše muzikantské limity. Ale určitě je na albu několik momentů, které by mě – kdybych tu produkci dělal já – vůbec nenapadly. A jsou skvělé. Třeba klavírní dohra v Jsi moje – ta je doslova krásná. Eren je neskutečný klavírista a neustále Mírovi nabízel další nápady. Myslím, že ta spolupráce byla oboustranně přínosná. Dopadlo to skvěle.

Martin Vajgl: Samozřejmě nejdůležitější bude, co tomu řeknou posluchači. Jestli to pro ně bude „starý dobrý Olympic“ anebo naopak něco úplně nového. Na to jsme sami zvědaví.

Turné k albu bude?

Petr Janda: Ani ne. My hrajeme pořád, a jak už jsem říkal, podobu programu obměňujeme jen velmi zvolna.

Milan Broum: Navíc není důvod – zájem je veliký, návštěvnosti jsou úžasné, sledovat ta zaplněná náměstí a sály je moc fajn. Vždycky si říkám, že to skoro až není možné – vždyť už jsme padesátiletá kapela! Ale cítíme se fyzicky dobře, kapela hraje výborně, a máme v publiku záběr od osmiletých dětí po osmdesátileté pamětníky. Od vnuček po dědečky.

Martin Vajgl: Občas je zpočátku znát určitá nedůvěra, nejistota, jestli to ještě bude ono, ale pak se to vždycky zlomí a najednou už se všichni jen spokojeně usmívají. A baví se.

Petr Janda: Jen vždycky pak někdo přijde, že jsme mu nezahráli tu „jeho“. Jenomže jak já říkám: Složil jsem tisíc písniček. Umíme jich asi dvě stě. A zahrát jich můžeme jen pětadvacet...

Jiří Valenta: Ta atmosféra je tak skvělá, že nás to pořád baví. Mně ani nevadí, že už tu Jasnou zprávu hraju třicet let. Užíváme si to!

SU6518-2

Supraphonline

Petr Janda

MARIE ROTTROVÁ

LADY SOUL – NEJVĚTŠÍ HITY SE SOULOVOU DUŠÍ!

Vybrat soulové nahrávky Marie Rottrové je velká radost a trochu starost. Naplnit jedno cédečko je vcelku rychlá akce, ale mohou zůstat pochybnosti: je tam opravdu všechno nejdůležitější? Paní Marie sama zvolila a sestavila šťastnou jednadvacítku písniček, dokonale představujících její srdeční záležitost: soul, blues, gospel či black dance music.

Její ostravské začátky byly pod silným vlivem z Radio Luxembourg poslouchané,

na čajích hrané a později v rozhlasovém studiu s kapelami Majestic a Flamingo natáčené černošské muziky. Vydávání na supraphonských singlech i albech jí zjednálo velkou reputaci a vyvolalo předzvětku Lady Soul. Postupně ovšem zčásti opustila tuto skvěle zvládnutou, ale časem přece jen poněkud limitující hudební formu. Soulovost, tedy oduševnělost a protičtenost, však nepochybně přenesla do

všeho příštího zpívání, to označení tedy navždy platí.

Marie Rottrová, také koncertně a často s někdejšími pěveckými kolegy Petrem Němcem, se ráda k tomu repertoáru vrací. Jsou to důležité součásti její úspěšné kariéry, písničky s mohutnou energií, výbornými českými texty zahraničních předloh (V. Čort, A. Brumovská, Z. Borovec, P. Vrba nebo J. Fikejzová) a vydařenými domácí-

mi příspěvky z okruhu kapely Flamingo/Plameňáci, ale třeba také z pera Jaroslava Wykrenta. Písničky, jež vždy zaujmou jejím expresivním a dokonale frázovaným zpěvem i značnou dávkou nepředstíraného prožitku. Paní Marie velmi pečlivě vybírala, vy máte šanci na jejím albu Lady Soul stejně pečlivě poslouchat.

SU6517-2

Supraphonline

JITKA ZELENKOVÁ

ZÁKOUTÍ HUDEBNÍ DUŠE NA ALBU INTIMITY

Oblíbená zpěvačka Jitka Zelenková slaví padesáté výročí svého působení na pódii novým albem. Doprovázejí ji na něm muzikanti, se kterými léta vystupuje, a kteří velmi dobře znají všechna zákoutí její hudební duše. Na nahrávce je to znát. Písníčky, které Jitka vybírala velmi pečlivě, navozují pocit pohody, u mnohých jistě vyvolají (třebas i doposud zasuté) vzpomínky na důležité životní chvíle, a navíc jsou podány hudebně opravdu excelentně. Jan Smigátor a David Kraus jako Jitčini duetoví partneři, a Pavel Šporcl se svým houslovým sólem tohle všechno krásně umocňují.

S Jitkou Zelenkovou mluvíme nejdrív o názvu a žánrech nového vydavatelského počínu.

Deska se jmenuje Intimity. Znamená to, že je ještě osobnější, než vaše předcházející alba?

Je to intimní zpívání, můj projev. Všechny písničky jsou laděné tak, aby lidem bylo dobře. Prostě aby celá ta věc byla soukromá a příjemná. Proto jsem album nazvala Intimity. Ten název vyplývá z nálady celé desky. U poslechu by všem mělo být příjemné.

Intimní jsou i aranže jednotlivých písní. V čem se liší zpívání s tímhle obsazením od zpívání s big bandem?

Big bandy miluju, je to součást mé práce vlastně od začátku kariéry. Uživám si každý takový koncert, ale to skutečně niterné já, to je právě tohle intimní sevrženější pojetí, které posluchači uslyší na nové desce. Každý ten model má svá specifika, s big bandem můžete udělat skvělý koncert, může to být skvělá show, ale nikdy se vám nepodaří se všemi muzikanty vytvořit během toho hrání tak silné napojení, jako si užíváme na těch komornějších vystoupeních, kde jsem jen já, klavírista Lev Rybalkin a kontrabasista František Raba. Takhle vystupuji už od začátku 80. let, kdy mě doprovázel klavírista Rudolf Rohl.

Stále ale platí, že máte víc hudebních lásek. Na albu jsou písně různých žánrů – od popu přes bossa novu a filmové melodie až třeba k jazzu...

Ano, je jich víc, ale všechny spolu musejí souviset. Není možné, aby vedle krásného jazzového standardu zazněla popová písnička v té podobě, jak se dnes prezentují

v rádiích. Skladby na desce mají jeden zvuk, specifické aranže, dávám si vždycky hodně záležet na celkové dramaturgii. Když to shrnu, říkám o svojí nové desce, že je pop-jazzová. Samotného jazzu se totiž lidé trochu bojí. Jsou to většinou americké standardy, které se běžně v rádiích nepouští. Snad jen v pořadu Českého rozhlasu Dvojky Evergreen, který uvádí Jan Smigátor a Dasha.

Některé písničky mají úplně nové texty, ale u jiných jste použila původní, třeba i dost staré. Jak se k tomu stavíte ti textaři, kteří ještě žijí?

Dám jeden příklad za všechny. Obrátila jsem se na Miroslava Černého, který napsal tet k písničce Jsem pouhý známý – původně pro Pavla Bobka. Zavolala jsem mu a řekla, že mám v plánu natočit tuhle píseň jako duet s Davidem Krausem, jestli by svůj původní tet neupravil. On řekl: milerád, a upravil ho báječně. Samozřejmě ale doufám, že žijící autoři budou novými verzemi písní potěšeni. Doufám.

Na albu Intimity jsou jenom dvě původní české písně. Jak moc jste si je před nahráním hlídala?

Ty písničky vycházejí z kapely, která mě na desce doprovází, a s tou zpívám už víc než dvacet let. Jsme tak naladěni na jedné vlně. Muzikanti mě znají a vědí, co mi hudebně sluší. Jednu z původních nových písní napsal Lev Rybalkin, což je Rus, ovšem s americkým cítěním, takže do těch amerických hitů zapadla krásně. Stejně je to s písničkou Antonína Gondolána. Už jsme ji jednou natočili na jeho album, teď tedy znovu s jinou aranží. A zase: Tonda taky není typický český autor (smích). To se projevuje i na melodice, která mi skvěle sedne.

V písni Měsíc samotář vás doprovází houslista Pavel Šporcl.

To je krásný standart Irvinga Berlina, který jsem měla v hlavě už spoustu let. Je to úžasné trio: kytara, housle a můj hlas. Takhle i ty ostatní písničky, které jsem si vybrala, mě provází životem a právě teď dozrály k natočení. Samozřejmě s tím, že je všechny převádím do češtiny. A to je těžké, s českým textem musíte pracovat, protože čeština je na zpívání velice obtížný jazyk. Jde o to věc dobře zfrázovat a propojit s tou zahraniční muzikou. Chci zpívat česky – i proto, že lidé u nás lépe vnímají písničky s češtinou.

Hráli a zpívali jste ve studiu při natáčení všichni dohromady, tedy něco na způsob live natáčení, nebo odděleně, každý svůj part zvlášť?

Nejdřív dohromady, u všech písní jsem byla od začátku natáčení. Jako první se natáčela rytmika, některé písničky jsou jenom pianové. Všechno jsem točila s muzikanty, vlastně pro ně, aby mě slyšeli. Pak jsem si své party přezpívala načisto. Třeba tu písničku s Pavlem Šporcem jsem nejdřív nahrála s kytarou a Pavel se pak do toho úžasné střelil. Vyšel z toho nádherný dialog. Celá práce probíhala v naprostém souznění všech, kdo se na nahrávkách podíleli.

V písni Možná poslední teď píseň zní je zmíněn možný konec kariéry zpěvačky. Myslíte na konec své kariéry?

Nemyslím, určitě ne. Je důležité zmínit, že tentokrát všechny české texty do značné míry odpovídají anglickým originálům. A takhle písnička není až tak o konci kariéry, ale spíš o tom, jak nahlížím na svůj dosavadní život – jinak řečeno: i kdyby to měla být poslední píseň, tak to všechno stálo za to.

A za tím já si stojím. Končit teď rozhodně nemám v plánu.

A vlastně ani zatím nemáte proč o těchto věcech uvažovat...

Přesně. Dokud vám to funguje, máte elán a práce vás baví, tak na nějaký konec nemyslete. Víím, že se to jednou stane, ale nemyslím na to, protože to je negace. A negaci se do svého života snažím nepouštět, protože by mě olivňovala. A racionalita? Já dělám spoustu věcí srdcem, řídím se city a emocemi. To je to správné pro moji hudbu.

14. listopadu budete mít koncert v pražské La Fabrice. Přijdou tam autoři písní a třeba i původních českých textů?

Věřím, že se s některými potkám už na křtu alba. A ke koncertu: bude tam samozřejmě moje kapela a všichni, kdo na desce hrají. První část koncertu věnuji albu Intimity, druhou padesátce mého působení na scéně. Zazní tak známé písničky, které mají lidi rádi a které mám ráda také já. Účast přislíbili David Kraus, se kterým jsem natočila krásný duet, Honza Smigátor a Pavel Šporcl. Neměla by to být okázalá show, ale koncert plný příjemné hudby.

Co se vám honí hlavou, když si uvědomíte, že jste na scéně už padesát let?

Je to neuvěřitelné. Kdyby mi tohle někdo řekl před těmi padesáti, vlastně jedenapadesáti lety, kdy jsem opravdu jako teenager začínala, myslela bych si, že si dělá legraci. Čas ale rychle letí a s každým rokem letí rychleji. Najednou je pryč. Něco vám ale prozradím. Nevím, čím to je, ale teď, v současnosti, se cítím v souznění s muzikanty a publikem nejlíp. Neumím to vysvětlit. Snad je to nějakou energií, která mezi námi proudí.

VÁCLAV NECKÁŘ 75!

JÁ TI ZABRNKÁM – PADESÁT LET S NEJSLAVNĚJŠÍMI BALADAMI ŘÍJNOVÉHO JUBILANTA

Václav Neckář oslaví 23. října neuvěřitelně pětasedmdesátiny. V minulosti si právem vydobyl uznání za energicky taneční písni, ale balady vždycky byly jeho skvělou druhou tváří. Kompilace Já ti zabrnkám / Balady 1967–2017 vznikala ve spolupráci se zpěvákem a také hudebním publicistou Milošem Skalkou. Na 2CD se jich nakonec vešlo téměř čtyřicet, od Tu kytaru jsem koupil kvůli tobě až po aktuální Andílku náš. Vedle převzatých skladeb typu Lady Jane, Massachusetts, Suzanne nebo Chci tě líbat se časem ukázalo, že Neckářovo pěvecké potřebné křehké a hereckým talentem podpořené

podání je výzvou také pro domácí autory. Hudebně i textově kvalitně, zprvu z pera například Bohuslava Ondráčka, později Oty Petřiny nebo bratra Jana, se urodily další velké hity. Bylo o čem zpívat, když mnohokrát Zdeněk Rytíř, ale také Jan Schneider, Ladislav Kantor a další psali texty přímo pro tohoto konkrétního interpreta.

Návrat po těžkém onemocnění byl v roce 2005 příznačně oslaven baladou Oči koní, s obrovským ohlasem se o šest let později setkala píseň Půlnoční od autorů věkové i stylově zdánlivě velmi vzdálených. Pilně koncertující Václav Neckář stále dokáže

roztancovat celý sál, jeho pódiově nabízené pomalé písně však mají silné kouzlo moudrého stáří, naplno prožitého života, citu pro dramatickosti i nepředstírané něhy v kontaktu s publikem. Také proto byla k oslavě 75. narozenin vybrána právě tato část repertoáru, plná velkých hitů i písniček důležitě doplňujících Neckářův baladický portrét.

Dvojalbum vychází na CD i digitálně již 19. října.

SU6550-2

Supraphononline

Foto © Otto Dlabola

Foto © Pavel Jiřinský

Foto © Martin Kubica

RADŮZA

NOVÝM ALBEM VZDÁVÁ POCTU VŠEM AUTORŮM TRAMPSKÝCH PÍSNÍČEK A SPISOVATELŮM INDIÁNSKÝCH PŘÍBĚHŮ

Album *Muž s bílým psem*, které Radůza věnovala všem autorům trampských písniček a indiánských příběhů a svým rodičům, kteří ji zasvětili do lásky k trampingu, obsahuje nejen šestnáct nových písní, ale i knihu s indiánskou tematikou, již písničkářka napsala, a to jak ve formě tištěné, tak ve formě audioknihy, kterou načetl František Segrado. Součástí projektu, který shodou náhod vychází v roce, kdy slavíme 100 let českého trampingu, je i zpěvníček s texty písní a akordickými značkami. Novinka vyšla 5. října 2018 ve vydavatelství Radůza Records a je v exkluzivní distribuci Supraphonu.

Tak jako u svého titulu z roku 2015 *Marathon*, příběh běže spojila Radůza i u *Muže s bílým psem* několik svých dovedností a napsala novelu tvořící dějovou linku, kterou rozvinula v písničkách na samostatném albu. Vznikl tvar, který sama písničkářka nazvala „chansonetto“, a k aktuální novince uvedla: „Vzpomínala jsem na to, jak jsme s rodiči jezdili trampovat, ať už do osady na Berounku, či do srubu kdesi v Krušných

horách. Vybavila jsem si, kolik večerů jsme strávili zpíváním u táboráku a kolik hezkých chvil jsme při tom zažili. A najednou jsem ztoulila přispět svojí troškou do mlýna a rozhodla jsem se napsat album písní, které by se daly zpívat u ohně.“

Ke spolupráci Radůza přizvala krom svých stálých spoluhráčů Josefa Štěpánka a Miloše Dvořáčka i další muzikanty, například letošního držitele ceny Anděl

v kategorii jazz Jaromíra Honzáka, a také Jana Steindörfera či Alexandra Yasinského.

Křest kompletu CD s audioknihou *Muž s bílým psem* se uskuteční v rámci speciálního vystoupení Radůzy na výstavě *Století trampingu* v Národopisném muzeu Národního muzea v Letohrádku Kinských ve středu 24. října 2018 od 17 hodin.

Radůza nové písně zařadila do koncertního programu, se kterým od září vyjela

po českých a moravských městech. Na její vystoupení s kapelou se v současné době mohou těšit její příznivci v Krnově, Chrudimi, Přerově, Rožnově pod Radhoštěm, Příbrami, Ostravě, Brně ale také například v Plzni, Domažlicích, Kopřivnici či několi-krát za sebou i v Praze.

NEVER SOL CHAMALEO

Pět let po vydání vřele přijatého debutu *Under Quiet* chystá mimořádně talentovaná producentka a zpěvačka Sára Vondrášková alias Never Sol své druhé řadové album. Novinka s názvem *Chamaleo*, jež vyjde 19. října u Supraphonu a pokřtěna bude 31. října v pražském Paláci Akropolis, čítá 11 písní a dýchá podmanivou melancholií, tolik typickou pro Never Sol. Jako první ochutnávkou si můžete dát klip k písni *Zoe*.

„Zoe je skladba, která mi připomíná moře, svobodu a volnost. Klip vytvořili Anežka Horová a Tomáš Roček a skládá se ze dvou typů záběrů. První pochází z mého milovaného Strahova, který jsem si vybrala, protože jsem v této části Prahy album nahrávala, a po Strahově jsem pak chodila na procházky poslouchat skladby a dělat si poznámky, přišlo mi nejpřirozenější klip natočit tam. To místo pro mě má atmosféru, kterou v Praze už nikde jinde nenalézám a chtěla jsem ve spojení se svojí

nejoblíbenější písní z alba mít něco, co je pro mě dalším nejmilejším elementem. Záběry chobotnic, které se v klipu objevují, jsem natočila na iPhone v Akvariu“ vysvětluje Never Sol koncept klipu a výběr písně.

Stejně osobní konotace jako má klip, má i samotné album *Chamaleo*. Sára během posledních let absolvovala cestu za osobitým zvukem, který sama označuje jako „melancholic slow synth darkpop“.

„Během posledních pár let jsem se víc a víc zapouštěla a utvrzovala v tom, co moje

hudba je, a jak zní. Hledala jsem nástroje, jejichž prostřednictvím se budu moci co nejvěrněji vyjádřit, učila se produkci a práci se syntezátory,“ říká k tvůrčímu procesu Never Sol.

Jak už naznačuje úvodní singl, druhá dlouhohrající nahrávka se opírá především o zvuk hardwarových, povětšinou analogových, syntezátorů, samplů a hlasu, promítajících se v melancholických harmoniích. Ostatně není náhodou, že tentokrát se Never Sol sama kompletně postarala

i o produkci. Finální mix a master má pak na svědomí Matouš Godík.

Jak to všechno funguje dohromady, si budete moci ověřit už 19. října, kdy *Chamaleo* vyjde a především pak 31. října v pražském Paláci Akropolis, kde se bude do nejmenších detailů vycizelovaná potměšlá melancholie Never Sol rozdávat plnými hrstmi.

KATAPULT 1978/2018

LIMITOVANÁ JUBILEJNÍ EDICE S LP+CD V LUXUSNÍM BALENÍ!

Letošní rok je pro Oldřicha Řihu a skupinu Katapult v několika ohledech jubilejní. Čerstvý květnový sedmdesátník je koncertně obdivuhodně k nezastavení, jarní 3CD kompilace Essential již potěšila mnoho fanoušků a teď je tady další velké výročí: 40 let od vydání debutového živáku.

Ten obsahuje všechny zásadní hity z prvního tvůrčího období Katapultu natočené na dvou koncertech na přelomu září a října

roku 1977. Pro tehdejší Supraphon to byla vcelku odvážná akce: s nadšenými reakcemi publika zachycený a oficiálně vydaný koncert v podstatě hardrockové muziky rozhodně nekonvenoval tehdejšímu normalizačním poměrům. O to víc si nutno cenit textu na zadní straně obalu, kde konkurenční skvělý kytarista Ota Petřina velmi logicky pojmenoval přednosti tohoto tria, z muzikantského hlediska instrumentálně hodně náročné sestavy. Olda, Dědek a Tolja...

Nebyl by to Olda Řiha, aby nevymyslel něco exkluzivního. Speciální kartonový box o velikosti LP, stylově kopírující původní titulk, obsahuje vinylové album v pečlivě rekonstruovaném obalu a s remasterovaným, samotným kapelníkem ohlídaným zvukem. K tomu ve stříbrné krabici najdete toto album také jako CD. Extra dárky pro definitivně jen 700 kupců limitovaného a již nikdy dovyřábeného balení jsou: 1) barevný fotobooklet v LP

formátu, obsahující početné a mnohdy neznámé záběry z doby celé existence kapely, 2) retro replika vůbec nejstaršího plakátu Katapultu z roku 1975 a 3) dvě retro podpisové karty z doby, kdy album vyšlo. Nepřehlédněte tedy skvělý vánoční dárek pro všechny opravdové příznivce Katapultu: posledním prodaným kusem tato výjimečná šance navždy skončí.

The Rebels v roce 1968

REBELS SLAVNÁ ČESKÁ BEATOVÁ HISTORIE PO PŮL STOLETÍ!

Šípková Růženka v jubilejním vydání CD/LP

SU6542-2/1

Rok 1968 přinesl mnohé události potěšitelného i tragického charakteru. Mezi ty právem vděčně vzpomínané rozhodně patří vydání několika rockových alb, letos zčásti reedovaných. Speciální projekt skupiny Rebels patří mezi ty nejpamátelnější. Mladá kapela proslula znamenitými sólovými vokály pánů Plívy a Korna, skvělými mužskými vícehlasy, pečlivě vybraným repertoárem především kalifornského westcoastového stylu a ve studiu překvapením i v podobě monotematické albové strany A.

Svatopluk Čech, Jiří Korn a Josef Plíva představovali kompletní pěveckou a zčásti

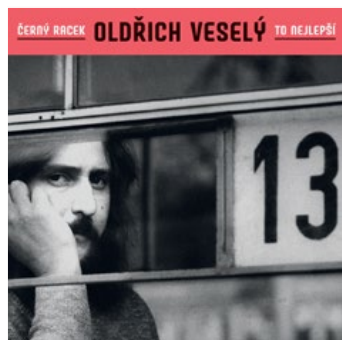
také instrumentální sílu pražské party obdivované, ba vyznamenané na 1. čs. beatovém festivalu, pořádaném na konci roku 1967. Předstunuté singly však naznačily, že převzatý repertoár je nahrazován domácím, hudebně z pera kapely a Václava Zahradníka, textově pak dodaný jejich vrstevníkem a producentem Michaelem Prostějovským. Původní kytarová aranžmá dostala orchestrální podobu, Zahradníkovu bigbandu vypomohli skvělí muzikanti R. Rokl nebo J. Hynčica, na tu dobu odvážné elektronické spojovky dodal P. Kotik. Moderně pohádková témata pak doplnilo šest

velmi důvěryhodně nazpívaných písniček z repertoáru Mamas & Papas.

Jubilejní vydání alba bude v rekonstruovaném a redesignovaném rozkládacím obalu, který je doplněn fotografiemi a vzpomínkami. Poprvé k dispozici je také součástí bookletu komplet písňových textů. Nahrávka prošla remasteringem. Vinylová podoba v gramáži 180. Singlový bonus je na CD.

Supraphonline

OLDŘICH VESELÝ ČERNÝ RACEK – 16 PARÁDNÍCH SKLADEB BRNĚNSKÉHO ROCKERA!

SU6537-2

Osud nedopřál Olinu Veselému dosáhnout letošního listopadové sedmdesátky. Na titulu alba je – narozený 13. – symbolicky v tramvaji č. 13. Ta šalina už nejedí, on už s námi není. Poctou jeho mimořádnému talentu je tato kompilace šestnácti skladeb z let 1968 až 2011, představujících ho jako skladatele kultovních písní pro Synkopy 61 / Synkopy, ale především jako jejich pěveckého interpreta v různých kapelových sestavách, včetně Blue Effektu.

Veselého silné melodické nápady, občas koketující s motivy klasické hudby, často zařaditelné do kategorie kvalitního art rocku a vždycky nesoucí pečť jeho schopnosti

procítění, nepochybně patří k tomu nejlepšímu, co u nás v tomto oboru vzniklo. Také jeho instrumentální zdatnost, kombinovaná s vytouženým zvukem kvalitních varhan a pozdější schopnosti využití elektroniky, je pozoruhodná. Přidejme k tomu jeho zásadní vokální brněnskost, tedy zvláštní schopnost podat témata svérázně, nevýkalkulovaně, mužně pateticky. Ve spojení s výraznými texty Milana Hanáka nebo Pavla Vrbý vznikaly kompozice vícevrstevné, vícedílné, občas mnohaminutové, ale nikdy nudící. V jeho tvorbě v různých etapách snad můžeme vystopovat inspiraci Uriah Heep, Yes nebo Genesis, ale ve výsledku je

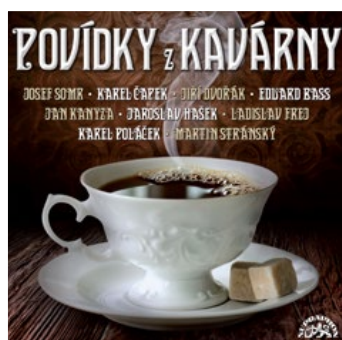
tam vždycky zásadní poznávací znamení Oldřich Veselý. Skladatel a zpěvák od pá-naboha, upřímný člověk a jedna z možná poněkud nenápadně, ale trvale zářících hvězd našeho rocku.

Nový zvukový remastering Miloše Makovského. Nahrávky z katalogů firem Supraphon, Panton, Opus, FT Records, Disk Systems a Českého rozhlasu. Výpravný booklet se vzpomínkovým textem Petra Gratiase, kompletní diskografii a archivními fotografiemi.

Supraphonline

POVÍDKY Z KAVÁRNY

Supraphon slaví 100 let republiky audioknihou plnou povídek z prvorepublikové kavárny!

SU 6453-2

Na milý a místy nostalgický výlet do prvorepublikové kavárny zvou posluchače autoři a interpreti nové audioknihy, kterou Supraphon věnuje 100. Výročí založení naší republiky. Producent Alan Píška vybral povídky a fejetony od nejslavnějších českých

spisovatelů meziválečného období. Literární texty mistrů českého jazyka nás při poslechu přenesou do časů, kdy byl „svět ještě v pořádku“. V dílech Karla Čapka, Eduarda Basse, Jaroslava Haška a Karla Poláčka budeme vždy oceňovat skvostnou

češtinu, poutavé vyprávění i nadčasovost. I když povídky z kavárny vznikly téměř před sto lety, jejich myšlenky jsou nečekaně současné. Přesvědčí nás o tom herci Josef Somr, Ladislav Frej, Jan Kanyza, Jiří Dvořák a Martin Stránský, kteří je skvostně načetli.

Supraphonline

SMIGMATOR & WINEHOUSE SLAVÍ GERSHWINA!

120. výročí narození jedné z největších osobností historie populární hudby, muzikálu, jazzu a swingu, hudebního skladatele George Gershwina si letos na podzim připomíná celý svět. Svou osobní poctu této hudební legendě připravili v podobě společného alba i český swingový zpěvák Jan Smigmator a britský swingař a filantrop Mitch Winehouse, otec zpěvačky Amy Winehouse. Hudba George Gershwina oba zpěváky natolik spojuje, že se rozhodli album pojmenovat zcela prozaicky „Smigmator – GERSHWIN – Winehouse“.

„Nahrát album Gershwinových písní je pro swingového zpěváka téměř stavovskou povinností,“ říká zpěvák Jan Smigmator, který se na albu podílí také jako producent a vydavatel. A proč se rozhodl vydat album právě s Mitchem Winehousem? „Během loňských koncertů Sinatrology v pražské Lucerně jsme si tak sedli, hudebně i lidsky, že jsme si řekli, že spolu prostě musíme dřív nebo později natočit desku,“ vysvětluje Jan Smigmator. Mitch Winehouse se připojuje: „Já tuhle muziku poslouchám a zpívám od mládí a speciálně Gershwina jsem vždycky miloval. Nepsal pouze písně, on psal dějiny populární hudby. Je

nepřekonatelný. Tahle muzika je taďa už spoustu let a přetrvává stejně jako Mozart, Beethoven, nebo Dvořák. Předáváme si ji z generace na generaci. Já ji poslouchal se svými rodiči, Amy se mnou a Jan, který je stejná generace jako moje dcera, ji už zase předává svému synovi Fredovi.“

V osobitých, ale zároveň stylových aranžmá klavíristy Vladimíra Strnady v doprovodu mezinárodního jazzového bandu a smyčcového orchestru zazpívají oba zpěváci nejen nejslavnější Gershwinovy písně, ale také ty méně známé. Na albu nebudou chybět ani písně ze slavné Gershwinovy opery Porgy And Bess, z filmu American v Paříži nebo takové evergreeny jako Embraceable You, Nice Work If You Can Get It, 'S Wonderful, But Not For Me a další. „Společně s Donnou Byrne jsme nazpívali třeba duet Let's Call The Whole Thing Off, který už v roce 1957 nahráli na své společné album Ella Fitzgerald s Louisem Armstrongem. Pokud jde o duety s Mitchem Winehousem, tak za všechny zmíníme třeba píseň A Foggy Day (In London Town) vyprávějící o Mitchově rodném městě, kde prý mlha už dávno není,“ říká Jan Smigmator.

„Když jsme společně s Mitchem vybírali písně, které na albu zazní, požádal mě, zda

by právě on mohl nazpívat slavnou baladu Someone To Watch Over Me. Před lety ji totiž natočila i jeho dcera Amy. Zнала ji od dětství. Od Franka Sinatry, od Elly Fitzgerald, ale nejradši ji měla od svého táty, který ji tuhle píseň často zpíval jako malé holčičce před spaním,“ dodává k výběru písní Jan Smigmator. Některé písně budou dokonce českým interpretem nahrány vůbec poprvé.

K nahrávání alba přizval Jan Smigmator nejen hvězdy české jazzové scény, ale i několik vzácných zahraničních hostů. Pozvání přijali legendární americký tenorsaxofonista Scott Hamilton, slovenská trumpetová legenda Juraj Bartoš, americká jazzová zpěvačka Donna Byrne, kontrabasista Vincenc Kummer, bubeníci Josef Vejvoda, Branko Křížek, Vaico Deczi a izraelská jazzová hvězda Utsi Zimrink.

Jedinečné album si žádá také jedinečný booklet, proto Jan Smigmator o výtvarné zpracování alba požádal akademického malíře Oldřicha Jelínka a grafičku a designérku Terezu Melenovou.

Album „Smigmator – GERSHWIN – Winehouse“ bude mít i charitativní rozměr. ¼ celkového nákladu bude věnována Amy

Winehouse Foundation a výtěžek z prodeje CD a LP půjde v plné výši na podporu projektů realizovaných nadací. Výtěžek z koncertu, který se již uskutečnil 26. 9. 2018 v Malostranské besedě byl navíc v plné výši věnován organizaci UNICEF.

8590233021726

Supraphonline

BARBORA HRZÁNOVÁ & ANETA LANGEROVÁ

PANE BŮH, TADY ANNA

Ve čtvrtek 20. 9. pokřtily Barbora Hrzánová s Anetou Langerovou v prodejně Supraphon Musicpoint audioknihu: „Fynn – Pane Bůh, tady Anna“, titul vyšel ve spolupráci Supraphonu s Karmelitánským nakladatelstvím a Art Shock.

Audiokniha vznikla v režii Hany Kofránkové, a v hudební produkci Jakuba Zitka, kteří se oba také účastnili včerejší slavnosti. Aneta zahrála dvě písně se zhuďbenými texty z knížky, v překladech Ladislava Šenkyříka a Martina Hilského. Ladislav Šenkyřík se také křtu audioknihy účastnil – a zavzpomínal na chvíle, kdy se s britskou knihou setkal poprvé. CD pokřtila ředitelka vydavatelství Supraphon Iva Milerová. Audiokniha oficiálně vyšla 21. září 2018 na CD-MP3 i v digitálních formátech.

Pane Bůh, tady Anna je kniha k zamyšlení, jemná, vtipná, chytrá i dojemná. Napsal

ji spisovatel Fynn (vlastním jménem Sydney George Hopkins). Kniha patří již dnes ke klasické literatuře, a to nejen v anglicky mluvících zemích. Přináší příběh dívky Anny, která utekla z domova a Fynn, který ji našel, si s ní vypráví o životě, o přírodních vědách a dalších zajímavostech bytí a víry. Malá Anna má překvapující schopnost klást životně důležité otázky a odpovídat na ně. Život jejima očima se ukazuje jako barevnější, než bychom si ho kdy předtím dokázali představit. Krásný a obohacující příběh chytne za srdce a rozveselí vaši duši. Jednoho dne vstoupil do života i Báře Hrzánové a Anetě Langerové.

Stalo se tak jednou, když odjely na společnou cestu a každá ve svém batohu, bez toho aniž by se dopředu domlouvaly, měly stejnou knihu. První živé čtení se odehrálo už přímo na cestě. Bára četla, Aneta poslouchala a už slyšela hudbu! Společný zážitek si nechtěly nechat pouze pro sebe. Poselství knihy Pane Bůh, tady Anna si přály se všemi sdílet – a tak se zrodil nápad vytvořit z ní audioknihu.

„Prosila jsem Báru, aby knihu načetla. Chvilí váhala, ale nakonec se tak, v úžasné režii Hany Kofránkové, opravdu stalo.“ říká Aneta Langerová a Bára Hrzánová k tomu podotýká: „Měla jsem ovšem jednu podmínku,

aby hudbu napsala Anet,“ a hned glosuje, co pro ni kniha znamená: „Anna mě učí dívat se nahoru a zpátky do svého středu. A díky Anně se Pan Bůh může stát členem i vaší rodiny. Zjistíte, že Boha se nemusíte lékat. V podání Anny je lehké uchopitelný v přírodě, mezi lidmi, v lásce, v každodenním životě. Složitě se stává jednoduchým a temné světlým.“ K tomu Aneta ještě dodává: „Jak se píše v knize, Anna spatřuje řád tam, kde ostatní vidí jen chaos a zmatek. Rozloží jednotlivé situace na prvotní činitele – čmrdlíky – a s lehkostí sobě vlastní je složí zase zpět do obrazu, kterému není možno neporozumět. Je to její úžasný dar.“

SU 6458-2

Supraphonline

HANA MACIUCHOVÁ NAČETLA KNIHU ZDENY FRÝBOVÉ ROBIN

Herečka Hana Maciuchová čte na nové audioknize Supraphonu humoristický román o pražské rodině, jejíž poklidný životní styl převrátí naruby její nový člen Robin, zcela originální exemplář foxteriéra.

Kniha Zdeny Frýbové *Robin* patří již přes tři desetiletí k nejoblíbenějším románům české humoristické literatury. Pro interpretaci audioknihy si vydavatelství SUPRAPHON vybralo herečku Hanu Maciuchovou, držitelku *Zvláštní ceny Asociace vydavatelů audioknih za mimořádný přínos v oblasti mluveného slova*. Její umělecký výkon je excelentní. Hana Maciuchová k tomu říká: „Knihu spisovatelky Zdeny Frýbové jsem neznala, ale velmi rychle jsem se začetla do

rozkošného příběhu rodiny, které změní život pes Robin.“

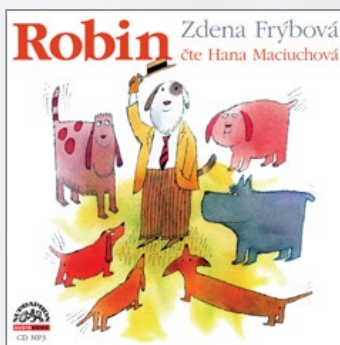
Hrubosrstý foxteriér se měl jako nevinně vyhlížející štěně stát strážcem idyllické pohody a radosti u rodinného krbu. Všechno se však vyvinulo úplně jinak a roztomilý Robin doslova rozhybe „svou“ rodinu nejen toulkami po Praze a úteků do rozlehlých šumavských hvozdu. Je tvrdohlavý, rád se předvádí a vymýšlí rafinované kousky, aby prosadil svůj názor. A tak Robinova

rodina proti své vůli začne žít úplně nový, nevšední život.

A jaký je vztah Hany Maciuchové k pejskům a pejskařům? „Vřelý. Doma v Olomouci jsme měli vlčáky, vycvičené tatínkem a ovčáka Bara, nádherné psy. Chodili k řece Moravě, na procházky, mohli běhat po zahradě, být ve svém živlu. V Praze bych to svým psům neumožnila, byli by nešťastní a já také,“ říká k tomu herečka.

Není bez zajímavosti, že spisovatelka

Zdena Frýbová v roce 1992 založila nadaci *Robin*, jejímž cílem je pomáhat bezprizorním a týraným zvířatům. Název nadace je inspirován hrdinou její pravděpodobně nejúspěšnější knihy. Nyní se román dočkal i své audioknižní podoby a Hana Maciuchová k tomu dodává: „Audioknihy velmi vítám, protože kdo nestíhá číst, může poslechem získat znalost i zážitek z knih.“

SU6468-2

Supraphonline

R. Banga, L. Přichystalová, J. Dvořák, J. Onder

Foto © archiv Raděk Banga

KDO ZACHRÁNÍ PIŽDUCHA?

Jan Onder spolu s Radkem Bangou a řadou hereckých přátel vytvořili humornou audioknihu

Sedmnáct pohádek napsal oblíbený tanečník Jan Onder, známý z televizního pořadu ČT:D „Taneční hrátky s Honzou Onderem“ se svou maminkou Zuzanou Onderovou. Načetli je jeho herečtí kolegové, s nimiž se spřátelil při účasti na soutěži

StarDance. Také autora hudby Radka Bangu poznal Jan Onder v této televizní soutěži. Hlavními hvězdami roztomilých, lehce netradičních, humorných a vtipných pohádek jsou většinou zvířátka – myšky, prasátko, rybka, ježek, vrabčák, ale i malý dráček,

nebo chlapec Honzík, klokani či skřítek Pižduch. Díky odvaze, přátelství, chytrosti a vzájemné pomoci dopadnou všechny pohádky dobře, třebaže jsou malí hrdinové postaveni před tvrdé zkoušky a ohrožování zákeřnými, závistivými a línými tvory ze

zvířecí říše. Raděk Banga složil k pohádkám hudbu, která dokresluje půvabnou atmosféru mimořádných příběhů a doplnil vyprávění i jednou společnou písničkou.

Foto © archiv Raděk Banga

R. Banga, L. Pavlásek, J. Onder

SU6465-2

Supraphonline

TAJEMNO KOLEM NÁS

MIROSLAVA MAŠKOVÁ PŘIZVALA NA SVŮJ NOVÝ PROJEKT HEREČKU NAĎU KONVALINKOVOU A HUDEBNÍHO SKLADATELE ROBERTA JÍŠU

Vydavatelství Supraphon vydalo koncem září audioknihu *Tajemno kolem nás*. Autorka, zkušená psycholožka a léčitelka PhDr. Miroslava Mašková, společně s herečkou Naďou Konvalinkovou představuje posluchačům rozmanité možnosti a způsoby pro dosažení harmonie těla a duše. Vznikl tak průvodce alternativními formami léčby (krystaloterapie, barevná terapie, květinová terapie Dr. Bacha, aromaterapie a další) s řadou praktických rad a metod.

Kniha *Tajemno kolem nás* vyšla již v několika vydáních a patří mezi nejznámější tituly domácí esoterické literatury. Nyní mají posluchači a posluchačky možnost si ji poslechnout i jako audioknihu. Mluvené slovo doplňuje relaxační hudba Roberta Jíši, známého zejména jako skladatele new age a filmové hudby.

Tajemno kolem nás rozebírá vztah člověka ke světu a přírodě. Lidstvo bez přírody nemůže existovat. I z tohoto důvodu by jí

měl člověk pomáhat a chránit ji. Hned v úvodu autorka poznamenává: „Největší tajemství je v nás samých – až na dně naší duše. Tam je ukryt pramen veškerého poznání.“ Toto motto provází i celé CD. Audiokniha je souhrnem nejdostupnějších metod alternativního způsobu léčení. Slouží k základní orientaci a posluchač se na základě studia daných kapitol může rozhodnout, která terapie jej oslovila a kterou tematikou se chce zabývat podrobněji.

PhDr. Miroslava Mašková je psycholožka, novinářka, léčitelka, publicistka, textařka a autorka úspěšných CD: *Usínání s Anděly*, *hupebně relaxačního CD pro dospělé i děti*, *Srdce dokořán* s hudbou Petra Malásky, *Cestou duhy*, *Živá voda*, *Slunce Země*, *Oblaka ticha*, *Léčivý oheň*, *Noc a den* s hudbou Roberta Jíši (vydal Popron Music). Je také autorkou knih: *Tajemno kolem nás* a *Tajemno v nás*. Pořádá semináře v tuzemsku i v zahraničí, vede poradnu Esotera.

Foto © Martin Kubica

TAJEMNO KOLEM NÁS

PhDr. Miroslava Mašková

SO 64/6-2

Supraphonline

MOZARTOVSKÉ OKOUZLENÍ RADKA BABORÁKA

Supraphon vydal hned na začátku října dvojalbum, na které Radek Baborák s Baborák Ensemble a s hráčem na lesní roh Radovanem Vlatkovičem, hobojistkou Clarou Dent-Bogányiovou, flétnistou Walterem Auerem a fagotistou Bence Bogányim nahrál *Koncertantní symfonii* a hudbu pro lesní roh Wolfganga Amadea Mozarta.

Pro novou nahrávku svého Baborák Ensemble neváhal Radek Baborák upravit si nevyužitou větu ze symfonie pro doplnění chybějících částí nedokomponovaného hornového koncertu. Ovšem po pravdě řečeno, cožpak přesně totéž neudělal nesčetněkrát sám Mozart? Z dochovaných fragmentů zde tímto způsobem vznikly hned dva „nové hornové koncerty“. Do kontextu objevování krásně zapadá *Koncertantní symfonie pro čtyři dechové nástroje s orchestrem, K 297 b*.

Ta je na novém albu nahráná v Baborákově úpravě pro původní mozartovské obsazení. Sólových partů se ujali virtuózní hráči nejlepších evropských orchestrů. Ve 12 hornových duetech – na tomto albu jediné kompletně dochované skladbě v původním obsazení – je Baborákovi partnerem další hornová legenda současnosti Radovan Vlatkovič, který je od roku 2014 čestný člen Královské akademie hudby v Londýně. „Mozartova dechová *Koncertantní*

symfonie je skladba opředěná mnoha záhadami. Především se neví, zda je tato skladba tou, kterou napsal Wolfgang Amadeus a o níž se zmiňuje v dopise otci z pařížského pobytu, jmenuje sólisty a chválí českého virtuosa na lesní roh pana Sticha-Punta, který podle jeho slov hrál výtečně. Moji snahou při rekonstrukci této nové verze bylo zachovat nástrojové obsazení flétna, hoboj, lesní roh a fagot, tak jak ho uvádí Mozart. Zároveň jsme chtěli zachovat formu symfonie, jak ji známe v obsazení s klarinetem,

dále vyvážení obtížnosti jednotlivých partů, aby měl každý hráč možnost předvést svoji virtuositu i nástrojové možnosti, uvedl Radek Baborák k novému dvojalbu a ještě s úsměvem dodal: „Doufám, že nahráváním s veselou myslí a se všemi kamarády-muzikanty, ať už sólisty nebo v ansámblu, se nám podařilo panu Mozartovi se přiblížit. A z toho mám neobyčejnou radost!“

SU4251-2

Supraphononline

KLAVÍRISTA IVO KAHÁNEK SPOLEČNĚ S PŘEDNÍMI ČESKÝMI INTERPRETY NAHRÁL DRAMATA NEDÁVNÉ HISTORIE, OTIŠTĚNÁ V KOMORNÍM DÍLE VIKTORA KALABISE

Kompoziční odkaz **Viktora Kalabise** (1923–2006), jedné z nejvýraznějších osobností české hudby 20. století, čítá desítky opusů vesměs instrumentální hudby, včetně skladeb pro jeho manželku, cembalistku Zuzanu Růžickovou. Podle vlastních slov Kalabis usiloval o hudbu, jejíž kořeny jsou zapuštěny v jeho zemi, hudbu pro vzdělané posluchače. Jakkoli čerpal inspiraci i z tvorby klasiků 20. století, dospěl k vlastní syntéze, k alternativě k racionálnímu kompozičním technikám – k alternativě neroomantické, blízké hudebnímu neoklasicismu. Kromě připravované první integrální nahrávky Kalabisovy klavírní tvorby (2CD k vydání v roce 2019) natočil pianista **Ivo Kahánek** společně s violoncellistou **Tomášem Jamníkem**, klarinetistkou **Annou Paulovou** a houslistou **Janem Fišerem** tři sonáty. Tato nahrávka skýtá další vhled do pozoruhodného Kalabisova hudebního světa. A o tom si povídáme i s Ivo Kahánkem.

Pane Kahánku, prozrad'te nám, kde vznikla první myšlenka na natočení alba se Sonátami Viktora Kalabise pro violoncello, klarinet a housle?

První myšlenka věnovat se Kalabisovu dílu vznikla logicky v hlavě prof. Zuzany Růžickové, která byla mnoho let jeho manželkou a až do své smrti také velkou a nadšenou propagátorkou jeho díla. Její entusiasmus byl doslova nakažlivý, a právě ona byla hlavním důvodem, proč jsem se ponořil do Kalabisovy hudby takto hluboko. Jen doplním, že v příštím roce mě čeká ještě dokončení připravované první integrální nahrávky Kalabisovy klavírní tvorby (2CD k vydání v roce 2019).

Na albu se Sonátami Viktora Kalabise se podíleli také Tomáš Jamník (violoncello), Anna Paulová (klarinet) a Jan Fišer (housle). S kolegy, kteří hrají na CD na smyčcové nástroje, spolupracujete už několik let v rámci Dvořákova tria. Předpokládám, že to nahrávací projekt velmi usnadnilo. Je to tak?

Ano, bylo to nejen snazší, ale i velmi příjemné nahrávání. My jako trio jsme založení na tom, že rádi akcentujeme i sólovější parametry tria, každý máme své projekty a někdy společně hrajeme třeba jen ve dvojici. S Annou Paulovou jsem se setkal při hudební spolupráci vlastně poprvé a byla to skvělá spolupráce. Anna je špičkovou absolventkou HAMU, a jelikož se znám se všemi jejími pedagogy, tak i tato spolupráce měla skoro až rodinnou atmosféru.

Jak vznikala dramaturgie nového alba?

I dramaturgická linka vzešla z námětu prof. Růžickové a my jsme její návrhy velmi rádi přijali. A to nejen z toho důvodu, že právě tato díla jsou reprezentativní.

Jak často zní Kalabisova hudba na koncertních pódiích?

Řekl bych, že provozování jeho tvorby je ve světě raritou a u nás o trochu častější raritou. Je určitě dobře, že se v rámci českého hudebního života snažíme propagovat tvorbu českých skladatelů 20. století. Ale uznávám, že to ještě není tak zavedená hudba jako např. Janáček nebo Martinů.

Jak náročná jsou Kalabisova díla interpretačně? Nejen pro klavír, ale

i pro nástroje, které slyšíme na nové nahrávce?

Přiznám se, že jako klavírista nedokážu plně ohodnotit náročnost partů jiných nástrojů, ale vzhledem k tomu, že jsme se na natáčení připravovali společně, tak bych řekl, že ty party jsou stejně náročné jako part klavírní. Jeho hudba je psaná někdy nečekaným způsobem a celkově ztvárněná s menším ohledem na klavíristu a jeho ruce. Kalabis patřil ke skupině skladatelů, kteří nesvazují svou představu tradičními zákonitostmi klavírní techniky, takže výsledná obtížnost je místy až extrémní.

Vy jste zmínil osobnost Zuzany Růžickové, která podporovala mladé hudebníky a ráda s nimi o hudbě hovořila. Byla při některém z nahrávání?

Ano, profesorka Růžicková byla u dvou prvních natáčecích frekvencí a měla velmi konkrétní, cílené poznámky, což bylo velmi inspirující a cenné.

Budou znít skladby z alba také na Vašich koncertech?

Já předpokládám, že když jsem se ta díla naučil, tak je velmi pravděpodobně zařadím na některé ze svých koncertů.

Jaký prostor jste pro tuto nahrávku vybrali a kdo tvořil nahrávací tým?

Natáčeli jsme v Sále Martinů na pražské HAMU, což je prostředí, které je nejen mně, ale i ostatním spoluhráčům velmi dobře známé. Je to i místo, ve kterém se Kalabis často vyskytoval, takže i jakési duchovní propojení s jeho osobností fungovalo.

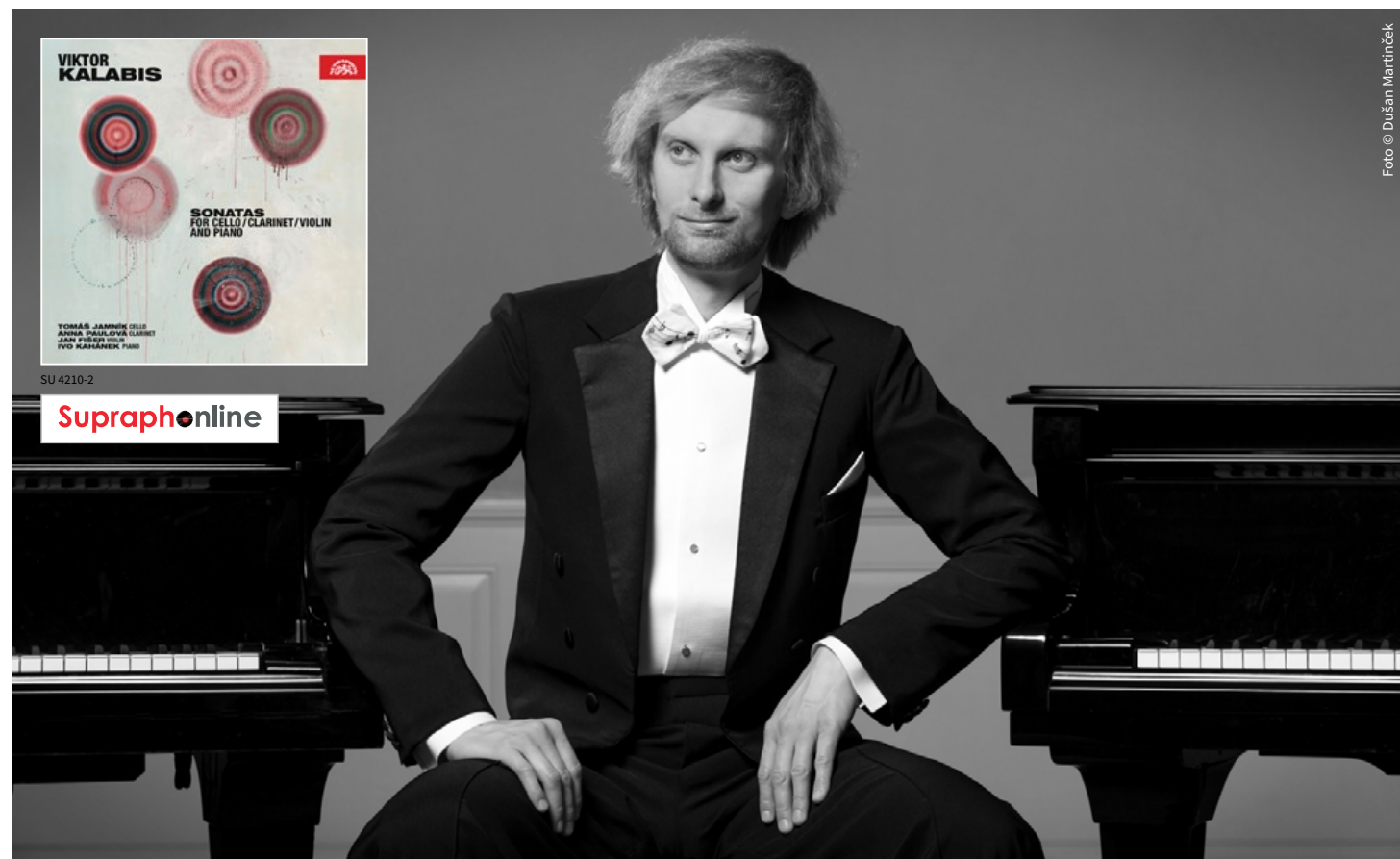
Měli jsme vynikající nahrávací tým, což je u takto dlouhodobého projektu naprosto klíčové. Hudebním režisérem byl Milan Puklický a zvukovým mistrem Jan Lžičar.

Jste na začátku nové koncertní sezóny, co Vás v ní čeká?

V nejbližší době je přede mnou velký slavnostní koncert k výročí republiky, na kterém budu hrát s Českou filharmonií a jejím šéfdirigentem Semjonem Byčkovem. Koncert pro dva smyčcové orchestry, klavír a tympány Bohuslava Martinů. Poté bych zmínil koncert v rámci Komorní spolku při České filharmonii. Jsou přede mnou recitály v Polsku, pak vystoupení v komorním sále Berlínské filharmonie. Těším se také na turné v Německu s Mahlerovým komorním orchestrem a Andrésem Orozco-Estradou a poté koncerty s Bamberckými symfonií a Jakubem Hrůšou.

Můžete prozradit, jaké další nahrávací projekty pro Supraphon nosíte v hlavě, kromě Kalabisova 2CD s kompletní nahrávkou jeho hudby pro sólový klavír?

Momentálně se chystám právě na dotočení CD Bamberckými symfonií a Jakubem Hrůšou, kdy máme za sebou natáčení Dvořákova Koncertu pro klavír a před námi je Koncert pro klavír a orchestr č. 4 (Inkantace) Bohuslava Martinů. Mám v hlavě samozřejmě i další projekty, ale ještě bych nerad prozrazoval podrobnosti.

ZIMNÍ CESTOU JANA MARTINÍKA

Klíčové dílo Franze Schuberta v podání vynikajícího českého basisty Jana Martiníka a za klavírního doprovodu Davida Marečka, současného generálního ředitele České filharmonie, vydal na konci září Supraphon na CD i v digitálních formátech.

Rakouský skladatel Franz Schubert napsal svůj písňový cyklus *Winterreise* (Zimní cesta) rok před svou smrtí, v roce 1827. Zimní cesta představuje vrcholný projev písňové tvorby raného romantismu. V oblouku 24 vesměs baladických písní tematizuje text cyklu kontrast lásky a zrady na pozadí zimní krajiny a vzpomínek na krásu přírody v útěšnějších ročních obdobích. Vynikající český basista Jan Martiník provedl Schubertův cyklus ve spolupráci s klavíristou Davidem Marečkem, který zmínil, čím je okouzleno Schubertovo dílo do té míry, že se je s Janem Martiníkem rozhodli nahrát:

„Schubertova Zimní cesta je pro interpreta nekonečným zdrojem téměř nadpozemské krásy, ale také neustálého hledání. Čím hlouběji se do ní noříte, tím vzdálenější obzor se vám ukazuje. Naše rozhodnutí cyklus nahrát bylo spontánní, protože Jan Martiník se tímto mimořádným dílem zabývá od počátku své pěvecké dráhy a pro mne je Schubert jedním z nejbližších autorů nezměnitelnou klavírní mluvou. Schubertův hudební jazyk v sobě spojuje velikost a intimitu tak přirozeně, jako snad žádný jiný skladatel.“

Basista Jan Martiník je jedním z těch vzácných pěvců s velkým, barevným hlasem a nezměrnou citlivostí pro intimitu písní.

Soutěžní vavříny (2007 finalista soutěže Plácida Dominga „Operalia“, 2009 vítěz BBC Cardiff Singer of the World v kategorii „Píseň“) i zkušenosti z operních scén (mj. sólista Staatsoper Unter den Linden Berlin) jen potvrzují jeho mimořádné dispozice. „Hledání „vlastní, Zimní cesty je pro každého interpreta celoživotní poutí, která se proměňuje s věkem i zkušenostmi a v podstatě nikdy nekončí,“ glosoval svůj přístup k Schubertovu dílu Jan Martiník a David Mareček ho doplnil: „Obtížnost Schuberta tkví v jeho prostotě. Nej silnější emoce dokáže Schubert vyjádřit těmi nejjednoduššími prostředky. Najít rovnováhu

mezi hloubkou citu a čistotou formy, vystavět prudký vrchol z absolutního klidu, udržet napětí v dlouhých plochách, najít správný barevný a dynamický poměr mezi zpěvem a klavírem, vybrousit každou píseň jako samostatný drahokam a zasadit ji do více než hodinového celku. To je jen zlomek dobrodružství, která nám Schubertova Zimní cesta připravila, ale spíše než obavy u nás převládala dychtivost dostat se k jádru Schubertovy hudby tak blízko, jak jen dokážeme.“

REDAKCE: Vladan Drvota, Lukáš Kadeřábek, Marek Šulc, Tomáš Pilát a Antonín Kocábek / grafická úprava: Marek Šmidrkal

KONTAKT: SUPRAPHON, a. s., Palackého 740/1, 112 99 Praha 1, tel. (+420) 221 966 604, fax (+420) 221 966 630
promotion: promo@supraphon.cz obchodní oddělení: obchod@supraphon.cz

www.supraphon.cz

www.youtube.com/supraphon

www.facebook.com/Supraphon

www.plus.google.com/+supraphon/